
Praktisch Straf(proces)recht

Mr. H.J. Starrenburg
Mr. M.P. de Graaf

Tweede druk

Noordhoff Uitgevers

Praktisch Straf(proces)recht

In de serie **Praktisch Recht** zijn inmiddels verschenen

Praktisch Arbeidsrecht
Praktisch Bedrijfsrecht
Praktisch Bestuursprocesrecht
Praktisch Bestuursrecht
Praktisch Bijzondere Overeenkomstenrecht
Praktisch Burgerlijk Procesrecht
Praktisch Consumentenrecht
Praktisch Fiscaalrecht
Praktisch Gemeenterecht
Praktisch Gezondheidsrecht
Praktisch Goederenrecht
Praktisch Jeugd(straf)recht
Praktisch Sociaalzekerheidsrecht
Praktisch Staatsrecht
Praktisch Straf(proces)recht
Praktisch Verbintenissenrecht

Praktisch Straf(proces)recht

H.J. Starrenburg

M.P. de Graaf

Noordhoff Uitgevers Groningen/Houten

Ontwerp omslag: G2K
Omslagillustratie: iStock

Eventuele op- en aanmerkingen over deze of andere uitgaven kunt u richten aan:
Noordhoff Uitgevers bv, Afdeling Hoger Onderwijs, Antwoordnummer 13,
9700 VB Groningen, e-mail: info@noordhoff.nl

Met betrekking tot sommige teksten en/of illustratiemateriaal is het de uitgever, ondanks zorgvuldige inspanningen daartoe, niet gelukt eventuele rechthebbende(n) te achterhalen. Mocht u van mening zijn (auteurs)rechten te kunnen doen gelden op teksten en/of illustratiemateriaal in deze uitgave dan verzoeken wij u contact op te nemen met de uitgever.

*Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed.
Voor informatie die desondanks onvolledig of onjuist is opgenomen, aanvaarden
auteur(s), redactie en uitgever geen aansprakelijkheid. Voor eventuele
verbeteringen van de opgenomen gegevens houden zij zich aanbevolen.*

0 1 2 3 4 5 / 15 14 13 12 11

© 2011 Noordhoff Uitgevers bv Groningen/Houten, The Netherlands.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

ISBN (ebook) 978 90 01 84358 8
ISBN 978 90 01 80241 7
NUR 820

Woord vooraf

Praktisch Straf(proces)recht is geschreven voor de hbo-student aan een juridische opleiding. Het viel ons op dat er op dit moment geen tot zeer weinig uitgaven beschikbaar zijn op het gebied van straf(proces)recht voor hbo-studenten. De meeste uitgaven zijn of te academisch, of te beperkt in de aangeboden leerstof. Met het verschijnen van deze uitgave proberen wij deze leemte op te vullen.

Deze uitgave kenmerkt zich door een praktijkgerichte, niet-academische opzet. Doel van het boek is om praktijkgericht en duidelijk te zijn. Naast enkele inleidende onderwerpen zal er met name worden stilgestaan bij onderwerpen waarmee een afgestudeerde student hbo-Rechten te maken kan krijgen. Deze onderwerpen worden aan de hand van praktijkvoorbeelden, casuïstiek en voorbeelden van beroepsproducten uitgediept en toegelicht. Op deze manier is de student in staat om direct een koppeling te maken met het toekomstige beroepenveld. Het wordt de student inzichtelijk gemaakt op welke manier de theorie een rol speelt in de praktijk. Op de bij het boek behorende website is een aantal strafdossiers geplaatst. Hierdoor kan de student oefenen met tal van beroepsproducten, zoals processen-verbaal, dagvaardingen en vonnissen.

Deze uitgave kan zowel in de propedeutische fase als in de hoofdfase van juridische hbo-opleidingen gebruikt worden. Wel wordt er enige inleidende kennis van het Nederlands recht verondersteld.

Bij de totstandkoming van deze uitgave is dankbaar gebruikgemaakt van de hulp van mevrouw mr. A.M. Asma, voormalig docente recht aan de Academie Bestuur en Recht van Saxion Hogescholen en tegenwoordig docent-onderzoeker aan de Politieacademie te Apeldoorn. Wij danken mevrouw Asma voor het meelesen van alle hoofdstukken en de nuttige suggesties die zij hierbij gaf. Ook bedanken wij Hannah Kruimer en Anna-Marije van Leest, beiden student hbo-Rechten. Zij hebben nuttige tips gegeven om het boek nog gebruiksvriendelijker te maken.

Veranderingen in de tweede druk

De eerste druk van dit boek heeft in hoge mate aan de verwachtingen voldaan. Op verschillende hogescholen in Nederland wordt het boek gebruikt. Met uitzondering van de invoering van de OM-afdoening, die in deze tweede druk in hoofdstuk 13 wordt behandeld, hebben zich de afgelopen drie jaren geen rigoureuze wijzigingen in de beginselen van het Nederlandse straf(proces)recht voorgedaan. We hebben daarom de tekst slechts op enkele punten geactualiseerd en aangepast aan de huidige wet- en regelgeving.

De bij de eerste druk van het boek bijgeleverde cd-rom, waarop een aantal strafdossiers was geplaatst, is vervangen door een website www.praktischrecht.noordhoff.nl waarop naast de strafdossiers ook extra praktijkvoorbeelden, vragen, antwoorden en andere leermiddelen ter ondersteuning van de lesstof te vinden zijn.

H.J. Starrenburg
M.P. de Graaf
Rijswijk / Leiden, zomer 2010

Inhoud

Inleiding 9

Deel 1

Strafrecht 14

1 Het strafbare feit 17

- 1.1 Voorwaarden van het strafbare feit 18
- 1.2 Bestanddelen en elementen 24
- 1.3 Verschillende strafbare feiten 25

2 Wederrechtelijkheid 31

- 2.1 Wederrechtelijkheid: element en bestanddeel 32
- 2.2 Betekenis 1: zonder toestemming van de rechthebbende 33
- 2.3 Betekenis 2: bestanddeel is element 34
- 2.4 Verschillende betekenissen geven verschillende uitkomsten 35

3 Opzet 43

- 3.1 Kleurloos en boos opzet 44
- 3.2 Verschillende vormen van opzet 47
- 3.3 Opzet bewijzen 54

4 Schuld 59

- 4.1 Schuld als bestanddeel 60
- 4.2 Onvoorzichtigheid 64
- 4.3 Zorgvuldigheidseisen 65
- 4.4 Verwijtbaarheid 67
- 4.5 Aanmerkelijke mate 68
- 4.6 Bewuste en onbewuste schuld 69

5 Causaliteit 75

- 5.1 Causaal verband 76
- 5.2 Enkele vuistregels 78
- 5.3 Afronding 79

6 Strafuitsluitingsgronden 83

- 6.1 Twee soorten strafuitsluitingsgronden 84
- 6.2 Rechtvaardigingsgronden 85
- 6.3 Schulduitsluitingsgronden 92

7 Poging 101

- 7.1 Voorwaarden 102
- 7.2 Het voornemen van de dader 104
- 7.3 Begin van uitvoering 105

- 7.4 Ondeugdelijke poging 108
- 7.5 Vrijwillige terugtred 110

Deel 2

Strafprocesrecht 114

8 Verdachte en dwangmiddelen tegen de vrijheid 117

- 8.1 Verdachte 119
- 8.2 Staande houden 121
- 8.3 Aanhouden 122
- 8.4 In verzekering stellen 126
- 8.5 Voorlopige hechtenis 128
- 8.6 In bewaring 131
- 8.7 Gevangenhouding 131

9 Dagvaarding 137

- 9.1 Functies van de dagvaarding 138
- 9.2 Geldigheid van de dagvaarding 142

10 Formele en materiële vragen 151

- 10.1 Formele vragen 152
- 10.2 Materiële vragen 159

11 Bewijsmiddelen en bewijsmotivering 171

- 11.1 Wettige bewijsmiddelen 172
- 11.2 Bewijsmotivering 180

12 Vonnis 187

- 12.1 Minimale inhoud van het vonnis 190
- 12.2 Uitdrukkelijk onderbouwde standpunten 192

13 Sancties 199

- 13.1 OM-afdoening 201
- 13.2 Maatregelen 202
- 13.3 Straffen 205
- 13.4 Voorwaardelijke straffen 208
- 13.5 Geen straf of maatregel 209

Antwoorden tussenvragen 213

Antwoorden studie-eindvragen 223

Literatuuroverzicht 237

Over de auteurs 238

Register 239

Inleiding

Strafrecht en strafprocesrecht zijn waarschijnlijk de rechtsgebieden die het meest tot de verbeelding van mensen spreken. Iedereen heeft er ook wel een mening over: regelmatig zijn er ontevreden geluiden te horen van burgers die vinden dat daders te licht zijn gestraft. Ook in de media wordt veel aandacht besteed aan het strafrecht en strafprocesrecht. Is het niet Peter R. de Vries die in zijn programma aandacht besteedt aan het straf(proces)recht, dan is het wel het journaal dat regelmatig met berichten over 'processen van de eeuw' komt. Ook in kranten kom je dagelijks berichten tegen die te maken hebben met het straf(proces)recht. Straf(proces)recht heeft een grote aantrekkingskracht op mensen. Ook onder studenten is het vaak een vak dat erg geliefd is. Straf(proces)recht is echter wel een lastig vak, vanwege de vele regels, bepalingen en rechterlijke uitspraken.

Dit boek is geschreven voor de hbo-student aan een juridische opleiding. Het boek is niet geschreven als een allesomvattend handboek van het Nederlandse straf(proces)recht. Er is door de auteurs heel bewust gekozen voor onderwerpen die voor de toekomstige hbo-jurist relevant en van belang zullen zijn. Er is hierbij voor een praktische insteek gekozen. Met welke onderwerpen zal een afgestudeerde hbo-jurist te maken krijgen? De nadruk ligt op de praktijk, niet op de wetenschappelijke achtergrond.

Er is gekozen om het boek op te delen in een deel materieel strafrecht (deel 1) en een deel formeel strafrecht (deel 2). Deze indeling is de meest voor de hand liggende: het materiële strafrecht behandelt de wet- en regelgeving over strafbare feiten. Het gaat dus om regels over wat strafbaar is en welke strafbedreiging er op delicten staat gesteld. Deze regels vind je in het Wetboek van Strafrecht. Het formele strafrecht (strafprocesrecht) geeft regels over hoe politie en justitie te werk moeten gaan om die strafbare feiten op te sporen. Welke bevoegdheden hebben zij? Ook dient het formele strafrecht ervoor om regels te geven over hoe het proces bij de rechter verloopt. Verreweg de meeste regels zijn te vinden in het Wetboek van Strafvordering.

In het eerste deel van dit boek zullen de volgende onderwerpen behandeld en besproken worden. In hoofdstuk 1 staan het strafbare feit en de delictomschrijving centraal. In hoofdstukken 2 tot en met 4 zullen de belangrijkste bestanddelen van delictomschrijvingen besproken worden. Het strafrecht kent misschien wel honderden bestanddelen, maar tot de belangrijkste horen wederrechtelijkheid, opzet en schuld. In drie afzonderlijke hoofdstukken zal worden ingegaan op deze bestanddelen. Hoofdstuk 5 bespreekt het causaal verband: wanneer kan een bepaald gevolg toegerekend worden aan het handelen van een verdachte. Het hoofdstuk beperkt zich tot de huidige opvatting van de

Hoge Raad over causaliteit. Oude opvattingen zijn achterwege gelaten, om op die manier het onderwerp begrijpelijk te houden. Hoofdstuk 6 behandelt strafuitsluitingsgronden en hoofdstuk 7 gaat over de poging een strafbaar feit te plegen.

Daar waar in deel 1 het materiële strafrecht centraal stond, staat in deel 2 het formele strafrecht (het strafprocesrecht) centraal. Hoofdstuk 8 gaat in op het begrip 'verdachte' en bespreekt vervolgens een aantal belangrijke dwangmiddelen. Je moet hierbij denken aan staande houden, aanhouden, maar ook aan dwangmiddelen zoals in verzekering stellen en de gevangenhouding. Elk dwangmiddel wordt aan de hand van de betreffende wetsartikelen besproken en uitgelegd.

Hoofdstuk 9 gaat over de dagvaarding. Met het uitbrengen van een dagvaarding wordt een strafzaak van een verdachte aanhangig gemaakt bij een rechter. In dit hoofdstuk zal worden beschreven welke functies de dagvaarding heeft en aan welke (wettelijke) eisen een dagvaarding moet voldoen. Dit is van belang, omdat een dagvaarding die niet aan de (wettelijke) eisen voldoet, door een rechter nietig kan worden verklaard. Welk gevolg dat kan hebben voor het verloop van het strafproces, wordt in hoofdstuk 10 behandeld. Hoofdstuk 10 is namelijk gewijd aan de formele en materiële vragen. Dit zijn acht vragen die een strafrechter dient te antwoorden, voordat hij vonnis wijst. Of de dagvaarding geldig is, is slechts één van deze vragen. Deze en de andere formele en materiële vragen worden in dit hoofdstuk besproken.

Hoofdstuk 11 staat stil bij de bewijsmiddelen en de bewijsmotivering. In een vonnis van een rechter moeten de bewijsmiddelen zijn opgenomen die ertoe hebben geleid dat de rechter van mening is dat hetgeen bewezen is verklaard, wettig en overtuigend is bewezen. Het enkel noemen van de bewijsmiddelen is echter niet voldoende. Het vonnis moet namelijk ook een bewijsmotivering bevatten. In deze motivering legt de rechter uit waarom en hoe hij tot een bepaalde bewezenverklaring is gekomen.

In hoofdstuk 12 wordt het vonnis besproken. Er zal worden uitgelegd wat er minimaal in een vonnis moet staan en welke standpunten, die door de officier van justitie of door de (raadsman van de) verdachte tijdens de terechtzitting naar voren zijn gebracht, in het vonnis besproken moeten worden.

Het laatste hoofdstuk van deel 2 van dit boek gaat over sancties. In hoofdstuk 13 worden de verschillende soorten straffen en maatregelen behandeld. Ook zal worden ingegaan op combinaties van straffen en op de vraag welke (combinaties van) straffen door een rechter kunnen worden opgelegd.

Elk hoofdstuk begint met een openingscasus. In de openingscasus wordt een praktijksituatie beschreven. Het doel van de openingscasus is om een relatie te leggen met de theorie die in het hoofdstuk besproken zal worden. Er wordt dan ook regelmatig in een hoofdstuk teruggegrepen op de openingscasus. Op die manier wordt geprobeerd om de theorie zo praktisch mogelijk uit te leggen. Naast de openingscasus kent elk hoofdstuk vele voorbeelden. De voorbeelden beschrijven herkenbare praktijksituaties. De voorbeelden hebben tot doel om de leerstof begrijpelijker te maken en te verduidelijken. Anders gezegd, de voorbeelden maken de (soms) wat abstracte leerstof concreet.

Naast een openingscasus en voorbeelden, kent elk hoofdstuk ook tussenvragen. De tussenvragen zijn een hulpmiddel voor de student om te toetsen of hij de leerstof begrepen heeft. De vragen zijn zo opgesteld dat de student het antwoord in de zojuist bestudeerde leerstof terug moet kunnen vinden. De vragen zijn dus heel specifiek gericht op kennis en niet zozeer op toepassen of inzicht. Deze laatste twee typen vragen worden gesteld aan het einde van elk hoofdstuk, in de studie-eindvragen. Deze vragen zijn (bijna allemaal) casusvragen. De nadruk bij de studie-eindvragen ligt op inzicht en het kunnen toepassen van de leerstof. Het niveau van de eindvragen is van tentamenniveau. De student die de eindvragen goed kan beantwoorden, mag erop vertrouwen dat hij de stof voldoende beheerst om het tentamen succesvol af te ronden. Alle antwoorden op de tussenvragen en de studie-eindvragen zijn in dit boek opgenomen.

Bij dit boek hoort ook een website. Op de website staat onder andere een aantal echte strafdossiers. De website heeft een aanvullende functie en kan in het onderwijs gebruikt worden. Naast losse vragen over strafdossiers, is het de bedoeling dat studenten in groepsverband de strafdossiers bestuderen en bespreken. Wanneer een zaak bekeken en besproken is, kan deze klassikaal bepleit worden. Eén groep speelt de rol van advocaat, de andere groep de rol van officier van justitie. Nadat iedere groep heeft gepleit, kan er klassikaal besproken worden of er een straf moet worden opgelegd en zo ja, welke. Uiteraard kan de website ook in projectonderwijs gebruikt worden. Een verdere uitleg is te vinden op de website.

Bij het schrijven van dit boek zijn de volgende leerdoelen geformuleerd:

- De student is in staat de te bestuderen stof te koppelen aan de bijbehorende wetbepalingen en jurisprudentie.
- De student kent de structuur van het strafbare feit en (her)kent de verschillende soorten strafbare feiten.
- De student heeft kennis van en inzicht in de bestanddelen opzet, schuld en wederrechtelijkheid.
- De student heeft inzicht in het causaliteitsvraagstuk.
- De student (her)kent en heeft inzicht in de strafuitsluitingsgronden.

- De student heeft kennis van en inzicht in de poging een strafbaar feit te plegen.
- De student heeft kennis van en inzicht in de dwangmiddelen tegen de vrijheid. De student kan hierbij beschrijven en herkennen wanneer iemand als verdachte is aan te merken.
- De student is in staat de verschillende vormen van de tenlastelegging te lezen, te begrijpen en te beoordelen op geldigheid.
- De student (her)kent de formele en materiële vragen en kan deze toepassen op casuïstiek.
- De student weet hoe een rechter omgaat met de bewijsmiddelen en hoe hij het gebruik ervan motiveert in zijn vonnis.
- De student weet hoe een vonnis gemotiveerd wordt.
- De student weet welke (vormen van) sancties een rechter kan opleggen.
- De student kan zijn opgedane kennis toepassen in casuïstiek.

Strafrecht

1

- 1** **Het strafbare feit** 17
- 2** **Wederrechtelijkheid** 31
- 3** **Opzet** 43
- 4** **Schuld** 59
- 5** **Causaliteit** 75
- 6** **Strafuitsluitingsgronden** 83
- 7** **Poging** 101

Dit eerste deel van dit boek behandelt het Nederlandse strafrecht. In elk hoofdstuk wordt een belangrijk aspect van het Nederlandse strafrecht besproken en uitgelicht. Uiteraard is het onmogelijk om alle aspecten van het strafrecht in dit boek op te nemen. We hebben ervoor gekozen om ons te beperken tot de belangrijkste onderwerpen. Hoofdstuk 1 geeft uitleg over het strafbare feit. Het strafbare feit is namelijk waar het (bijna) allemaal om draait in het Nederlandse strafrecht. In het Wetboek van Strafrecht zijn honderden strafbare feiten te vinden. Om nog maar te zwijgen van de vele bijzondere strafwetten, zoals de Wegenverkeerswet 1994, de Opiumwet of de Wet wapens en munitie. In het eerste hoofdstuk zal uitgebreid worden ingegaan op het strafbare feit. Er zal worden uitgelegd wanneer er sprake is van een strafbaar feit, wat de kenmerken zijn en hoe het is opgebouwd. Duidelijk zal worden dat de vele strafbepalingen uit het Wetboek van Strafrecht zijn opgebouwd uit bestanddelen. Wat bestanddelen precies zijn, weet je als je hoofdstuk 1 hebt bestudeerd.

In de hoofdstukken 2 tot en met 4 zal worden stilgestaan bij een aantal belangrijke bestanddelen. Hoewel het Nederlandse strafrecht honderden strafbepalingen kent, is er toch een aantal bestanddelen dat steeds weer terugkomt. Deze bestanddelen worden in drie afzonderlijke hoofdstukken (hoofdstuk 2, 3 en 4) besproken en verduidelijkt.

Hoofdstuk 5 gaat over causaliteit. In het strafrecht moet een bepaald strafrechtelijk gevolg toe te rekenen zijn aan de dader. We spreken dan van een causaal verband, of causaliteit. In hoofdstuk 5 wordt op een praktische manier duidelijk gemaakt wanneer er sprake is van een causaal verband en wanneer een bepaald strafrechtelijk gevolg toe te rekenen is aan het handelen van een verdachte.

Hoofdstuk 6 is gewijd aan de strafuitsluitingsgronden. Onder strafuitsluitingsgronden verstaan we zowel schuldsluitingsgronden als rechtvaardigingsgronden. In het hoofdstuk zal elke schuldsluitingsgrond en rechtvaardigingsgrond besproken worden. Ook zal worden uitgelegd waarom onderscheid wordt gemaakt in schuldsluitingsgronden en rechtvaardigingsgronden.

Hoofdstuk 7 sluit het eerste deel van dit boek af. Het hoofdstuk gaat in op het leerstuk poging. Het komt dikwijls voor dat iemand probeert een strafbaar feit te plegen, maar dat dit om wat voor reden dan ook mislukt. De ene keer is zo iemand wel schuldig aan 'poging tot', de andere keer gaat zo iemand vrijuit. In het hoofdstuk zal niet alleen worden uitgelegd wanneer er sprake is van een strafrechtelijke poging, maar ook wanneer de poging niet strafbaar is.

1

Het strafbare feit

- 1.1 Voorwaarden van het strafbare feit
- 1.2 Bestanddelen en elementen
- 1.3 Verschillende strafbare feiten

Openingscasus

Zoete wraak

Harold studeert hbo-Rechten aan de Hogeschool van Utrecht. Hoewel Harold van zichzelf vindt dat hij een natuurtalent is, studeert hij inmiddels al zo'n goede acht jaar. Harold vindt de studie leuk, maar aan al die tentamens heeft hij een broertje dood. Tegen medestudenten roept hij soms dat hij bepaalde vakken zo leuk vindt, dat hij maar liefst zes keer tentamen in het betreffende vak heeft gedaan. De werkelijkheid is echter anders: Harold baalt stevig van al die herkansingen.

Wanneer Harold op een kwade dag te horen krijgt dat hij het vak Privaatrecht voor de zevende keer niet heeft gehaald, zint Harold op wraak. Terwijl hij in zijn tweedehandsautootje door de straten van Utrecht rijdt, bedenkt hij hoe hij de docent Privaatrecht eens en voor altijd zijn ongenoegen kan laten blijken. Net op het moment dat Harold de hele kwestie wil laten rusten, ziet hij verderop de betreffende docent op zijn fiets rijden. 'Ik zal jou eens een onrechtmatige daad laten zien', mompelt Harold hardop en geeft flink gas.

Met een snelheid van 70 km per uur ramt Harold de docent. Deze vliegt over de motorkap en maakt een doodsmak. 'Even Apeldoorn bellen', grinnikt Harold nog, hiermee refererend aan een flauwe grap die de docent maakte tijdens het college over verzekeringsrecht.

Na de aanrijding zet Harold zijn auto volstaan aan de kant van de weg. 'Zo, dat zal hem leren!', denkt Harold hardop. Inmiddels zijn omstanders toegesnel en wordt aan de docent eerste hulp verleend. De gewaarschuwde ambulance brengt de docent over naar het ziekenhuis. Daar overlijdt de docent twee dagen later aan zijn verwondingen.

Direct na de aanrijding wordt Harold door de politie aangehouden vanwege de aanrijding. Op het politiebureau aangekomen, krijgt Harold van de hulpofficier van justitie te horen dat hij vast zal worden gehouden wegens verdenking van doodslag. Harold roept nog heel hard dat hij aan veel schuldig is, maar niet aan doodslag. Hij is onschuldig.

Het Wetboek van Strafrecht (Sr) draait om strafbare feiten. Sterker nog, het grootste gedeelte van het wetboek bevat allerlei bepalingen waarin staat wat strafbaar is en welke straf op overtreding van die bepaling staat. In paragraaf 1.1 zal uitgelegd worden wat een strafbaar feit is, in paragraaf 1.2 hoe een strafbaar feit opgebouwd is en in paragraaf 1.3 welke verschillende strafbare feiten er in het Nederlandse strafrecht worden onderscheiden.

1.1 Voorwaarden van het strafbare feit

In de openingscasus beweert Harold dat hij onschuldig is. Hij zegt eigenlijk dat hij geen strafbaar feit heeft gepleegd. Of Harold hierin gelijk heeft, kan aan het einde van deze paragraaf gezegd worden.

Strafbaar feit

In het Nederlandse strafrecht wordt er van een strafbaar feit gesproken indien het om een menselijke gedraging gaat, die valt binnen een delictsomschrijving en die wederrechtelijk en aan schuld te wijten is. Dat is een hele mond vol, maar het is wel een hele belangrijke definitie. Als er geen strafbaar feit is gepleegd, kan een verdachte ook nooit veroordeeld worden tot een straf. Het heeft voor een officier van justitie totaal geen zin om een verdachte te vervolgen als deze verdachte geen strafbaar feit heeft gepleegd. Sterker nog, als er geen strafbaar feit is gepleegd, dan is er niet eens sprake van een verdachte! Artikel 27 Wetboek van Strafvordering (Sv) zegt immers dat iemand als verdachte kan worden aangemerkt als er een redelijk vermoeden van schuld is dat deze persoon een *strafbaar feit* heeft gepleegd.

Voorwaarden

Om van een strafbaar feit te kunnen spreken, moet er aan vier voorwaarden zijn voldaan. Ze zijn zojuist al even genoemd:

- 1 Het gaat om een menselijke gedraging.
- 2 De gedraging valt binnen een delictsomschrijving.
- 3 De gedraging is wederrechtelijk.
- 4 De gedraging is aan schuld te wijten.

In de komende subparagrafen zullen deze voorwaarden achtereenvolgens besproken worden.

1.1.1 Een menselijke gedraging

Met een menselijke gedraging wordt bedoeld dat een persoon een gedraging heeft verricht. Volgens de wetgever van het Wetboek van Strafrecht, betekent dit dat een persoon een gewilde spierbeweging heeft uitgeoefend. Overigens kan die gedraging bestaan uit een doen of nalaten.

*Gewilde
spierbeweging*

Voorbeeld 1.1

Lodewijk is jaren geleden tijdens een duik in een ondiep zwembad verlamd geraakt. Hij kan alleen nog zijn hoofd bewegen. Hij heeft een elektrische rolstoel en is geheel afhankelijk van anderen. Lodewijk wordt erg door kinderen uit de buurt gepest. Ze vinden het maar raar, zo'n jongen in een rolstoel. Op een kwade dag besluiten de kinderen om 'een geintje' uit te halen. Ze duwen de rolstoel van Lodewijk naar de top van een heuvel en schakelen de accu uit, waardoor Lodewijk zijn rolstoel niet meer kan besturen. Vervolgens duwen de kinderen de rolstoel de heuvel af.

Omdat Lodewijk niet meer in staat is om de rolstoel te besturen, dendert hij met een rotvaart op een kruispunt af. Gelukkig weten alle automobilisten Lodewijk te ontwijken, maar er is één automobilist die Lodewijk nog wel kan ontwijken, maar een boom niet meer. De man wordt zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht.

Stel dat de officier van justitie in voorbeeld 1.1 besluit om Lodewijk te vervolgen wegens het veroorzaken van een verkeersongeval, met zwaar lichamelijke letsel. Dit is strafbaar gesteld in artikel 6 WVV 1994. Het zou te ver gaan om te zeggen dat Lodewijk in het voorbeeld een gedraging heeft verricht. In dit voorbeeld heeft Lodewijk weliswaar wat gedaan: hij heeft een ongeluk veroorzaakt. Hij kon er echter niks aan doen, omdat hij geen spierkracht kon uitoefenen. Van een gewilde spierkracht, waar de wetgever over spreekt, is dan ook geen sprake. Lodewijk heeft geen strafbaar feit gepleegd, omdat hij geen menselijke gedraging heeft verricht, in de zin van de definitie van een strafbaar feit.

Voorbeeld 1.2

Piet loopt op een gure en koude winterdag door het bos. Op een gegeven moment hoort hij hulpgeroep van een oude man. Als Piet richting de man loopt, ziet hij hoe de man in een meertje is gevallen en niet meer in staat is om zelf de kant te bereiken. De man schreeuwt om hulp, maar Piet piekert er niet over om te helpen: dan worden zijn kleren nat. Piet blijft aan de kant van het meertje staan en steekt geen hand uit. Na enkele minuten verdrinkt de oude man. Piet wordt door de officier van justitie vervolgd wegens overtreding van artikel 450 Sr.

Nalaten

Hoewel Piet uit voorbeeld 1.2 helemaal niks heeft gedaan en dus geen spierkracht heeft uitgeoefend, heeft Piet toch een strafbaar feit gepleegd: hij had namelijk spierkracht *kunnen* uitoefenen. Het feit dat hij dit niet heeft gedaan, maakt hem strafbaar. Een menselijke gedraging kan derhalve ook bestaan uit een nalaten. Hierbij is doorslaggevend dat de verdachte een spierbeweging had kunnen maken, maar dit niet heeft gedaan.

**Functioneel
daderschap**

Tot slot moet er nog één opmerking gemaakt worden over de menselijke gedraging. Je zou verwachten dat met de menselijke gedraging wordt bedoeld dat alleen natuurlijke personen een gedraging kunnen verrichten. Dat is niet helemaal waar. Ook rechtspersonen kunnen een strafbaar feit plegen. Denk maar aan de boekhoudschandalen van Ahold, enige jaren terug. In dit boek beperken we ons tot natuurlijke personen, maar wees je ervan bewust dat ook rechtspersonen, zoals bv's of nv's, strafbare feiten kunnen plegen. We noemen dat functioneel daderschap.

1.1.2 De gedraging valt binnen een delictsomschrijving

Om van een strafbare gedraging te kunnen spreken, dient de menselijke gedraging te vallen binnen een delictsomschrijving. In een delictsomschrijving staat welke gedragingen strafbaar zijn. De wetgever schrijft in een delictsomschrijving op welke gedragingen volgens de wet verboden zijn. Zo staat bijvoorbeeld in artikel 287 Sr dat het eenieder verboden is om een ander opzettelijk van het leven te beroven. De wetgever heeft dus gemeend dat het in Nederland verboden is om iemand anders opzettelijk van het leven te beroven.

**Legaliteits-
beginsel**

Een delictsomschrijving moet altijd wettelijk zijn vastgelegd. Dit volgt uit artikel 1 Sr. Dit artikel bepaalt namelijk dat een feit pas strafbaar is als er voorafgaand aan de gedraging een wettelijke strafbepaling is geformuleerd. Dit noemen we het legaliteitsbeginsel. Het betekent dat er voordat de gedraging plaatsvindt, in de wet een omschrijving moet staan van het gedrag dat strafbaar wordt gesteld.

Voorbeeld 1.3

Wim fietst op zijn rode fiets over de Loosduinsekade in Den Haag.
Het is donker en hij rijdt daarom keurig met zijn licht aan op het fietspad.

Wat Wim doet in voorbeeld 1.3 is niet strafbaar. Het is een menselijke gedraging, want het fietsen is immers het uitoefenen van een gewilde spierkracht. Het wordt alleen nergens in de Nederlandse wet strafbaar gesteld om op een rode fiets te rijden met licht aan. De gedraging van Wim valt niet onder een delictsomschrijving, dus van een strafbaar feit is geen sprake.

Voorbeeld 1.4

Maurice is stiekem smoorverliefd op het zusje van zijn beste vriend. In een jolige bui vertelt Maurice zijn vriend over zijn verliefdheid. Zijn vriend is daar niet van gecharmeerd en brengt dit tot uiting door Maurice enkele rake klappen in zijn gezicht te geven.

In voorbeeld 1.4 is er wederom sprake van een menselijke gedraging: de vriend van Maurice geeft Maurice enkele rake klappen. Er is sprake van het uitoefenen van gewilde spierkracht. Het gedrag van Maurice z'n vriend valt ook onder een delictsomschrijving: artikel 300 Sr. Dit artikel stelt het strafbaar om een ander opzettelijk te mishandelen. En dat is nu precies wat er is gebeurd.

Om te beoordelen of een menselijke gedraging valt onder een delictsomschrijving, moet de wet geïnterpreteerd worden. Er moet immers een juridisch etiket op het menselijk gedrag geplakt worden en dat kan alleen door de wet te interpreteren. Als de menselijke gedraging niet onder een delictsomschrijving is te brengen, dan kan er nooit sprake zijn van een strafbaar feit.

Tussenvraag 1.1

Jan Peter studeert Bedrijfskunde aan de Universiteit van Utrecht. Als hij na een avond stappen erachter komt dat zijn fiets gestolen is, baalt hij flink. Mopperend loopt hij richting huis. Onderweg wordt hij aangesproken door een wat onguur uitzijnde man. Deze biedt hem een spiksplinternieuwe herenfiets aan voor maar €15. Jan Peter gaat meteen akkoord. Hij betaalt de man €15 en fietst trots weg op 'zijn' nieuwe fiets.

Onder welke delictsomschrijving valt het gedrag van Jan Peter? Noem ook het wetsartikel.

1.1.3 Een wederrechtelijke gedraging**Wederrechtelijk**

De menselijke gedraging moet niet alleen binnen een delictsomschrijving vallen, zij moet ook nog eens wederrechtelijk zijn. Met wederrechtelijk bedoelen we: 'in strijd met het recht'. De vraag is natuurlijk wanneer een verdachte handelt in strijd met het recht. In het algemeen kun je zeggen dat wanneer de verdachte met zijn menselijke gedraging een delictsomschrijving vervult, hij daardoor automatisch in strijd met het recht handelt. Er staat immers in de strafwet dat iets verboden is en als je aan die omschrijving voldoet, handel je automatisch in strijd met het recht. Toch gaat deze regel niet altijd op.

Voorbeeld 1.5

Karin loopt over straat. Op een gegeven moment komt ze Petra tegen. Karin heeft een bloedhekel aan Petra en daarom geeft ze Petra een harde schop tegen haar schenen.

Voorbeeld 1.6

Pieter is hoofdagent van politie in Roden. Tijdens een surveillancedienst ziet hij hoe twee jongens met elkaar op de vuist gaan. Pieter wil de beide jongens aanhouden, maar wanneer hij de handboeien om wil doen, begint een van de jongens Pieter te slaan. Pieter geeft de jongen daarop een harde duw, waardoor de jongen op de grond valt en zich lelijk bezeert.

Voorbeeld 1.7

Annemieke is een jonge vrouw van 26 jaar. Wanneer ze door de binnenstad van Enschede loopt, wordt ze plotseling vastgepakt door een man. De man zegt tegen Annemieke dat ze met hem mee moet komen, omdat er anders wat zal zwaaien. Annemieke bedenkt zich geen moment en geeft de man een welgemikt knietje tussen zijn benen. Kermend van de pijn valt de man op de grond.

In de voorbeelden 1.5, 1.6 en 1.7 pleegt alleen Karin een strafbaar feit. Pieter en Annemieke gaan vrijuit. Karins gedrag valt onder een delictsomschrijving: artikel 300 Sr. Haar gedrag is wederrechtelijk. Ze handelt immers in strijd met het recht. Pieter en Annemieke handelen niet wederrechtelijk. Pieter mag als agent in deze situatie geweld gebruiken. Daarmee is zijn handelen niet wederrechtelijk: de wet geeft Pieter toestemming om geweld te gebruiken.

Annemieke pleegt weliswaar een gedraging die valt onder een delictsomschrijving, toch is haar handelen niet wederrechtelijk. Iedereen zal op zijn klompen aanvoelen dat Annemieke in deze situatie de man een knietje mocht geven. Ook al is het juridisch gezien mishandeling, Annemiekes gedraging is niet wederrechtelijk. Ze kan zich namelijk beroepen op de rechtvaardigingsgrond noodweer. Een succesvol beroep op een rechtvaardigingsgrond, zoals noodweer, betekent dat een verdachte niet wederrechtelijk heeft gehandeld. We komen daar in hoofdstuk 6 op terug.

Rechtvaardigingsgrond

1.1.4 Aan schuld te wijten

De laatste voorwaarde om van een strafbaar feit te spreken, is schuld. De menselijke gedraging die onder een delictsomschrijving valt en wederrechtelijk is, moet aan schuld te wijten zijn. We bedoelen daarmee dat de verdachte een verwijt moet kunnen worden gemaakt. De gedraging moet hem, met andere woorden, kunnen worden toegerekend. Er is sprake van verwijtbaarheid als de verdachte anders had *kunnen* handelen, maar dit niet heeft gedaan.

Verwijt

Voorbeeld 1.8

Sandra is een vrouw van 20 jaar en heeft net haar rijbewijs gehaald. Ze is weliswaar eerder acht keer gezakt, maar dat mag de pret niet drukken. Apetrots rijdt ze door de straten van Groningen in haar nieuwe Peugeotje, terwijl de muziek hard uit de boxen schalt. 'Het leven is mooi', aldus een zeer goedgemutste Sandra. Wanneer Sandra weer eens thuishoort na een van haar ritjes, ziet ze op de klok ('zo'n Peugeot is ook van alle gemakken voorzien', aldus Sandra) dat het 20.05 uur is. 'Goede Tijden is al vijf minuten geleden begonnen', roept Sandra in paniek. In haar haast kijkt ze niet eerst in haar spiegel voordat ze haar portier opengooit. Juist op dat moment rijdt Willem op zijn fiets voorbij. Hij kan het openslaande portier niet meer ontwijken en valt voorover op de straat. Door de val breekt Willem zijn arm en loopt hij een zware hersenschudding op. Door het ongeluk kan Willem vier weken niet werken.

In voorbeeld 1.8 pleegt Sandra een strafbaar feit. Het gaat om een menselijke gedraging, die valt binnen een delictomschrijving. De officier van justitie zou Sandra kunnen vervolgen voor het toebrengen van lichamelijk letsel door schuld. Dit is strafbaar gesteld in artikel 308 Sr. De gedraging van Sandra is ook wederrechtelijk: omdat artikel 308 Sr de gedraging strafbaar stelt, is Sandra's gedraging al in strijd met het recht (en dus wederrechtelijk). Tot slot valt Sandra ook een verwijt te maken: ze had anders kunnen handelen. Ze had immers eerst goed in haar spiegels moeten kijken, voordat ze haar portier opende.

Het komt ook wel voor dat iemand een delictomschrijving vervult, maar dat hem geen verwijt kan worden gemaakt. Als dat het geval is, dan is er geen sprake van schuld en is van een strafbaar feit geen sprake. Onderstaand voorbeeld maakt een en ander duidelijk.

Voorbeeld 1.9

Ullie is een Duitse jongen die vanwege een uitwisseling drie maanden in Nederland studeert. Wanneer Ullie twee maanden in Nederland is, besluit hij eens kennis te maken met het liberale softdrugsbeleid van Nederland. Hij besluit om een joint te gaan kopen. Omdat hij niet weet waar hij het beste zijn drugs kan kopen, rijdt hij wat doelloos rond in zijn auto.

Op een gegeven moment staat Ullie stil voor een verkeerslicht. Net als Ullie zich hardop begint af te vragen waarom die krenge 'verkeerslicht' heten en geen 'stoplicht', stapt er een man bij hem in de auto. Onder bedreiging van een vuurwapen dwingt de man Ullie om richting Helperstraat te rijden. In deze straat aangekomen, ziet Ullie een jongen op straat fietsen. De man dwingt Ullie om vol gas de jongen aan te rijden. Als Ullie weigert, zal hij doodgeschoten worden. Ullie besluit te doen wat de man van hem vraagt. Vol gas ramt hij de fietser, die op slag dood is.

In voorbeeld 1.9 pleegt Ullie geen strafbaar feit. Weliswaar valt de gedraging van Ullie onder een delictsomschrijving (doodslag) en is de gedraging ook wederrechtelijk, maar Ullie kan geen verwijt worden gemaakt. Ullie had immers geen keus. Hij werd gedwongen om de jongen aan te rijden.

Schulduitsluitingsgrond

Wanneer een verdachte een beroep kan doen op een omstandigheid die ertoe moet leiden dat de verdachte geen verwijt kan worden gemaakt, dan doet de verdachte een beroep op een schulduitsluitingsgrond. Een succesvol beroep op een schulduitsluitingsgrond betekent dat de verdachte geen schuld heeft en hij dus geen strafbaar feit heeft gepleegd. We komen hier in hoofdstuk 6 op terug.

1.2 Bestanddelen en elementen

Elementen Bestanddelen

Het is al een aantal keren gezegd: een strafbaar feit is een menselijke gedraging die valt binnen een delictsomschrijving, die wederrechtelijk is en aan schuld te wijten. Deze laatste twee voorwaarden, wederrechtelijkheid en schuld, worden elementen genoemd. De onderdelen waaruit een delictsomschrijving bestaat noemen we de bestanddelen.

De elementen zijn ongeschreven voorwaarden om iemand te kunnen straffen. De bestanddelen staan altijd in een tenlastelegging opgenomen en moeten door een rechter bewezen worden verklaard. Zo luidt artikel 287 Sr: hij die opzettelijk een ander van het leven berooft, wordt, als schuldig aan doodslag, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijftien jaren of geldboete van de vijfde categorie.

In dit artikel zijn de bestanddelen vrij makkelijk te herkennen. Het artikel doodslag kent maar drie bestanddelen. De bestanddelen zijn namelijk:

- 1 een ander;
- 2 opzettelijk;
- 3 van het leven beroven.

De zinsnede 'wordt, als schuldig aan...' valt niet onder de delictsomschrijving. Deze zin geeft alleen maar aan welke straf er op het delict staat en welke naam het delict heeft (doodslag). Het zijn geen voorwaarden om een strafbaar feit te plegen. In figuur 1.1 zijn de voorwaarden in een schema gezet.

Figuur 1.1 Voorwaarden

In de openingscasus heeft Harold zijn docent doodgereden. Harold heeft een ander opzettelijk van het leven beroofd. Hiermee voldoet Harold aan de delictomschrijving: alle bestanddelen zijn door hem vervuld. Je kan echter nog niet zeggen dat Harold een strafbaar feit heeft gepleegd. Er moet immers ook nog bekeken worden of het handelen van Harold wederrechtelijk is en aan schuld te wijten. De elementen zijn ongeschreven voorwaarden, maar een verdachte moet er wel aan voldoen, wil hij veroordeeld worden.

In hoofdstuk 10 zal duidelijk worden waarom het van belang is om onderscheid te maken tussen elementen en bestanddelen.

Tussenvraag 1.2

Benoem de bestanddelen van artikel 350, lid 1 Sr.

1.3 Verschillende strafbare feiten

Elk strafbaar feit is onder te verdelen in een type delict. In deze paragraaf zullen de belangrijkste typen delicten worden besproken. Delicten vind je in allerlei verschillende wet- en regelgeving. Zo staan er strafbepalingen in allerlei algemene plaatselijke verordeningen van gemeenten, kom je delictomschrijvingen tegen in de Wet op de economische delicten of in de Wegenverkeerswet 1994 en zo zijn er nog tientallen verschillende wetten te noemen. In deze paragraaf beperken we ons echter tot het Wetboek van Strafrecht. Dit om het geheel enigszins overzichtelijk te houden.

We gaan in op misdrijven en overtredingen (subparagraaf 1.3.1), formele en materiële delicten (subparagraaf 1.3.2) en commissie- en omissiedelicten (subparagraaf 1.3.3) en tot slot behandelen we in subparagraaf 1.3.4 gronddelicten, gekwalificeerde delicten en geprivilegieerde delicten.

1.3.1 Misdrifven en overtredingen

Boek 2
Boek 3

Een eerste onderscheid in delicten dat gemaakt kan worden is het verschil tussen misdrijven en overtredingen. Misdrijven vind je in Boek 2 van het Wetboek van Strafrecht, de overtredingen in Boek 3. Het verschil tussen misdrijven en overtredingen zit in de strafbedreiging. Misdrijven zijn delicten waarvan de wetgever vindt dat de overtreder ervan zwaar(der) gestraft moet worden. Op misdrijven staat dan ook altijd gevangenisstraf. Overtredingen zijn delicten waarvan de wetgever heeft gemeend dat de strafbedreiging wat minder mag zijn. Voor overtredingen krijgt de dader alleen een geldboete of hechtenis.

Een belangrijke reden waarom de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen misdrijven en overtredingen, is een procesrechtelijke. Overtredingen behoren namelijk tot de bevoegdheid van de kantonrechter, terwijl misdrijven tot de bevoegdheid van de rechtbank horen. In deel 2 van dit boek komen we daar nog op terug.

1.3.2 Formele en materiële delicten

Zowel misdrijven als overtredingen zijn onder te verdelen in formele en materiële delicten. Het verschil tussen formele en materiële delicten zit hem in de wijze waarop de wetgever het delict in de wet heeft omschreven.

Formele
delicten

Formele delicten zijn delicten die een bepaald handelen strafbaar stellen. Het gaat bij dit type delicten om de handeling en niet om het gevolg. Met andere woorden, de activiteit wordt strafbaar gesteld en het eventuele gevolg is niet van belang.

Enkele voorbeelden van formele delicten zijn:

- Artikel 310 Sr: diefstal. Strafbaar is het wegnemen van een goed.
- Artikel 350 Sr: zaakbeschadiging. Strafbaar is het opzettelijk en wederrechtelijk vernielen van een goed.
- Artikel 317 Sr: afpersing. Strafbaar is iemand dwingen tot afgifte van een goed door bedreiging of geweld.

Materiële
delicten

Materiële delicten stellen het intreden van een bepaald gevolg juist strafbaar. De manier waarop het gevolg intreedt, is niet van belang: het gaat om het gevolg. Het schoolvoorbeeld van een materieel delict is doodslag. De wetgever heeft niet omschreven *hoe* iemand van het leven moet worden beroofd, maar enkel strafbaar gesteld dat het strafbaar is *als* iemand wordt gedood. De verdachte heeft alle keus: hij kan steken met een mes, schieten met een pistool, slaan met een honkbalknuppel of het slachtoffer vergiften met rattengif.

Overigens is het belangrijk om te weten dat er ook een grote categorie delicten is waarvan het niet duidelijk is of het een materieel of een formeel delict is.

Tussenvraag 1.3

Geef van de onderstaande artikelen aan of het een formeel of materieel delict betreft.

- 1 artikel 289 Sr;
 - 2 artikel 8 WvW 1994;
 - 3 artikel 416, lid 1 Sr;
 - 4 artikel 307 Sr.
-

Commissie- delicten

1.3.3 Commissie- en omissiedelicten

Delicten kunnen ook worden opgedeeld in 'handelen' en 'nalaten'. Wanneer we spreken over delicten die een bepaald handelen strafbaar stellen, dan hebben we het over commissiedelicten. Denk bijvoorbeeld aan mishandelen, andermans spullen vernielen, stelen, iemand doden, een handtekening vervalsen enzovoort. Dit zijn allemaal voorbeelden van commissiedelicten. Het handelen wordt strafbaar gesteld.

Omissiedelicten

Naast de commissiedelicten, zijn er ook nog omissiedelicten. Dit type delicten stelt juist het nalaten strafbaar. Het bekendste delict is misschien wel artikel 450 Sr: het nalaten om hulp te verlenen aan iemand die in levensgevaar verkeert.

Bij omissiedelicten moet in de delictomschrijving wel altijd goed omschreven staan *welk* nalaten aan *wie* moet worden toegerekend. Als dit namelijk niet het geval zou zijn, dan zou immers iedereen strafbaar zijn. Zo stelt bijvoorbeeld artikel 448 Sr het niet voldoen aan een wettelijke verplichting tot het doen van aangifte van geboorte strafbaar. Op grond van artikel 1:19e BW is de vader verplicht om aangifte te doen van de geboorte. Of, indien de vader niet aanwezig is, degene die bij het ter wereld komen van het kind aanwezig was. Als artikel 448 Sr niet zou spreken over een wettelijke verplichting tot het doen van aangifte, dan zou iedereen in Nederland strafbaar zijn als er geen aangifte van een geboorte zou worden gedaan. Door te spreken over een wettelijke verplichting is alleen de vader strafbaar en als die ontbreekt, degene die aanwezig was bij de geboorte.

Tussenvraag 1.4

Geef aan wie in artikel 450 Sr strafbaar is. Met andere woorden, wie wordt welk nalaten verweten?

1.3.4 Gronddelicten, gekwalificeerde delicten en geprivilegieerde delicten

Gronddelict Gekwalificeerd delict

In het strafrecht wordt regelmatig onderscheid gemaakt tussen gronddelicten, gekwalificeerde delicten en geprivilegieerde delicten. Uitgangspunt is dat een bepaalde gedraging strafbaar is gesteld. Dit is het gronddelict. Je zou het een soort nulpunt kunnen noemen. Als we spreken van een gekwalificeerd delict, dan is dat een delict dat ernstiger is dan het gronddelict. Het gaat dan echter nog steeds om hetzelfde soort delict, er is dan alleen vaak een extra bestanddeel toegevoegd. Een gekwalificeerd delict kent ook een zwaardere strafbedreiging dan het gronddelict. Zo stelt bijvoorbeeld artikel 287 Sr strafbaar degene die een ander opzettelijk van het leven berooft. Artikel 289 Sr stelt strafbaar degene die een ander met voorbedachten rade opzettelijk van het leven berooft. Artikel 289 Sr is dus een gekwalificeerd delict ten opzichte van artikel 287 Sr. Artikel 287 Sr is dan ook het gronddelict. Op doodslag staat een maximale gevangenisstraf van vijftien jaar. Op moord (artikel 289 Sr) staat echter een levenslange gevangenisstraf.

Geprivilegieerd delict

Een geprivilegieerd delict is eigenlijk het tegenovergestelde van een gekwalificeerd delict. Ten opzichte van het gronddelict, is het geprivilegieerd delict een lichtere variant met een lagere strafbedreiging. Het is, net als het gekwalificeerd delict, een variatie op het gronddelict. Een bekend voorbeeld van een geprivilegieerd delict is de kinderdoodslag uit artikel 290 Sr.

Studie-eindvragen

- 1.1 Benoem de bestanddelen van de artikelen 131, 139 en 143 Sr.
- 1.2 Geef voor artikel 300 Sr aan wat het gronddelict is en wat het gekwalificeerde delict.
- 1.3 Noem een voorbeeld van een gronddelict en een gekwalificeerd delict dat je kunt vinden in het Wetboek van Strafrecht. Uiteraard een ander voorbeeld dan in paragraaf 1.3. is gegeven.
- 1.4 Geef van de volgende artikelen aan of het een misdrijf of een overtreding betreft. Geef verder aan of het een omissie- of commissiedelict is en of het een formeel of materieel delict betreft.
 - a artikel 158 Sr;
 - b artikel 290 Sr;
 - c artikel 312 Sr.
- 1.5 Zijn de delicten uit vraag 1.4 gronddelicten of gekwalificeerde delicten?